

Minnetale for Ole Johnny

Del 1: Introduksjon

Kjære Noah og Michelle

Kjære Wenche og Dag Ole, Jon og Birte.

Kjære Dag Erling, Ann Kristin og Thias.

Kjære Etti og Marita.

Kjære Jostein, Lasse, Stian, Espen og Ina.

Øvrig familie og venner.

Vi er her i dag for å huske Ole Johnny. En fantastisk flott, ung mann som har beriket manges liv med utrolig mye. Vi vil trekke fram minnene om ham, og vi skal bringe fram det gode han tilførte livet. Å samles på denne måten for å markere at han er borte, er en viktig understreking av hvor mye han har betydd for så veldig mange. Det er med på å sette ord på sorgen dere føler nå, men det er også med på å få fram de gode tankene, de gode opplevelsene og de gøyne minnene dere har. De er det mange av.

Vi som lever, vi lever her og nå. Vi vet ikke så veldig mye om livet, men vi vet at det tar slutt en dag. Vi håper alle at vi kan ha en standard for når det skal skje, og at alle skal oppleve **hele** livet sitt. Ole Johnny fikk ikke det. Han døde altfor tidlig, og den sorgen som oppstår, og maktesløsheten som følger i kjølvannet av det, er vanskelig å håndtere. Å dele minner kan gjøre det gode større, og det kan gjøre sorgen litt lettere å bære. Med denne seremonien gir dere også Ole Johnny en fin og verdig avslutning på livet.

Del 2: Personlig del

Ole Johnny Nøstdahl ble født i Kristiansand 26. februar 1991. Han starta livet sitt i Nordtjønnåsen, flytta med familien til Svalbard da han var fire år, og kom tilbake til Sørlandet halvannet år etter, og de bosatte seg i Sogndalen.

Ole Johnny hadde en livsgnist og et aktivitetsbehov litt over gjennomsnittet, og det speilet også livet hans. Da han var syv, fikk han diagnosen EDS (Ehlers-Danlos Syndrom), en revmatisk lidelse, noe som innebar at han var nødt til å begrense aktivitetsnivået sitt mer enn han likte. En sykdom som krever mye hvile, søvn, variasjon i arbeidsstillinger og moderasjon i fysisk belastning, ble en utfordring for skolen, og ble også en utfordring for ham. Han greide seg likevel, men klarte seg enda bedre da han flyttet over til Steinerskolen på ungdomstrinnet. For Ole Johnny var det ikke veldig aktuelt å ta fryktelig mye hensyn til at han var syk – noe som familien hans av og til observerte med et bekymret blikk. Men han fikk lov til å være seg. Han fikk utfolde seg på de arenaene han ville, og han utfoldet seg mye.

Han drev med triksesykkel, og han markerte seg med ferdighetene sine. Etter hvert gikk han over til å kjøre trial motorsykkel. Også det var en utfordring med tanke på EDS'en, men han lot seg ikke stoppe. Det var det han ville. Han lærte seg praktiske ting lett – å lære å kjøre, gikk fort. Han tok Lappen på lett MC som 16 åring. Man kan godt si at alt med motor var gøy. Alt som var teknisk, var også gøy, og Ole Johnny skrudde på alt han kom over – biler, sykler og tekniske innretninger som han måtte finne ut av hvordan så ut inni. Allerede som 7-8-åring bygde han seg en Olabil i stål. Han viste veldig tidlig at han var uredd, og han gikk løs på nye og ukjente oppgaver med friskt mot. Det kom derfor ikke som en overraskelse at han valgte elektrofag på yrkesskolen. Nok en gang ble sykdommen et hinder for ham, og han måtte skifte område før han ble helt ferdig med læretida. Etter en tids sykemelding, som han syntes var tøft – han likte dårlig å ikke ha noe å gjøre, han tok lappen på lastebil og vogntog. Han kjørte langtransport mellom Sørlandet og Sør-Sverige en periode. Deretter flytta han til Narvik. Her begynte med langtransport, men kjøretidene og hviletidene samsvarte dårlig med behovet hans, og han tok en pause fra det.

Høsten 2010 traff han Marita, og de fikk Noah. Selv om forholdet mellom de voksne ikke holdt, så var det knyttet et bånd mellom far og sønn som har betydd mye for ham.

Han dro tilbake nordpå og jobbet for Elvenes Maskin. Han bodde hos bestemor Etti, og dere to har alltid hatt en spesiell kontakt. Bestemor Etti var alltid den han søkte til når livet ble veldig tungt. Han knyttet også veldig mange kontakter nordpå, og han fikk mange gode, nære venner der også.

Å utvikle kontaktnett var en egenskap hos Ole Johnny. Mennesker han møtte, fikk umiddelbart et godt forhold til ham, og han gjorde ikke forskjell på Jørgen Hattemaker og Kong Salomo, for å si det med Prøysen. Mennesker var mennesker, mente han, og han behandlet alle med den samme respekten, den samme varmen, og han bød på hele seg. Det resulterte i at han fikk mange venner på tvers av ulike miljøer. Han engasjerte seg på ulike arenaer – blant annet har Norsk Folkehjelp nytt godt av engasjementet hans. Det har også Østria på UIA og mange konsertarrangementer i hele Sør Norge som har fått hjelp med rigging og transport fra Ole.

I Norsk Folkehjelp var han mye sammen med Dag Erling og Anki. De tre knyttet solide bånd mellom seg både gjennom dette engasjementet og gjennom familieforholdet. Som brødre hadde dere to en helt spesiell kontakt. Du, Dag Erling, visste alltid hvordan Ole Johnny hadde det – uten at han trengte å fortelle noe som helst. Dere kunne snakke med hverandre via hjertet, og brorskapet var veldig sterkt.

Ole unnslo seg aldri hvis noen spurte om hjelp. Han stilte opp for alle når de trengte det, og han var enormt raus med både hender, klemmer og gode ord. Å fortelle folk at han var glad i dem, falt ham lett.

Tida nordpå tok en slutt, og han ville tilbake til hjemlassen sin. Spontan som han var, satte han seg bare i bilen og dro. Uten å si fra til bestemor Etti. Han ringte henne da han måtte stoppe for å fikse bilen i Trondhjem. Noah var en sentral grunn for det valget, og på det tidspunktet var også Michelle på vei. Han skulle bli tobarnspappa, og ungene har vært en stor glede i livet hans. Sykdommen hans har også her gitt ham begrensninger, men han har allikevel etablert en solid kontakt med dem. Noah satte pappaen sin veldig høyt. De bygde legobyer og kjørte fjernstyrte biler. Noah fikk også være med på sette lys

og lyd til konserter, og han blomstret av stolthet når han fikk være med å kjøre de store lastebilene. Michelle og Ole Johnny snakket med hverandre gjennom blikket. Varme, rolige øyne kommuniserte kjærlig, og det gjorde at Michelle fant en egen ro i armene til pappa. Å sitte på skuldrene til pappa i Dyreparken var det mye fryd i. Den siste tida trosset han helsebegrensninger og brukte mer tid med ungene sine. Det var tydelig at det betydde mye for ham. Også fetter Thias fikk sin del, og han var veldig glad i onkelen sin.

Ole Johnny var som nevnt nysgjerrig og utforskende, og han var impulsiv og fantasifull. Det resulterte i flere turer til akutten. Høsten han fylte 7 år skulle han sage av greina han satt på – det var bare det at han satt på den ytterste delen –, dere trodde han hadde knekt beinet, og han måtte kjøres til sykehuset. Det så verre ut enn det var, men Ole Johnny ville ha gips på beinet. Det fikk han. Med en veldig fornøyd gutt dro dere hjem, men det tok ikke veldig lang tid før han ble lei av gipsen, så han ville ha den bort. Han tok et bad, og dermed var det bare sørpe igjen av den.

Dere var mye på Grønningen fyr om somrene i oppveksten hans, og han skulle bygge sin egen krabbelykt av isopor og halogenpærer. Det var ikke alt som var like trygt, men han fikk lov til å utfolde seg mye. Han gikk heller ikke av veien for å spille folk et puss, og da Chris André og Ole fant noen gamle militærsoveposer på fyret, fant de på å tøyse litt med gjestene. Det var fotballaget Start med damer som satt og koste seg rundt et bål en sen, mørk sommerkveld. Guttene iførte seg soveposer og så ut som silhuetter av to store mumier som reiste seg i lyset fra bålet. Det ble masse hyling og skriking da de ble oppdaget. De skremte vannet av både damer og spillere. Ingen klarte å finne de to spilloppmakerne, for Ole var lommekjent på fyret, og de klarte å gjemme seg vekk. Mange ganger har denne historien blitt gjenfortalt og gitt en god latter.

Han hadde også funnet ut at hvis man fester en fiskesen til en vinduskarm og gnir på den med en isoporbit, lager det en skrekkelig lyd. Han tok med seg sine stesøsken på opplæring. De skulle bare erte nabokona litt med dette, men de hadde ikke fått med seg at hun ikke var hjemme. Det var derimot moren hennes, og de satte en skikkelig støkk i henne. Nok en gang mye hyl og skrik, men som i etterkant har gitt masse latter.

Dyr var gøy, og det ville han ha. I all hemmelighet innredet han et hjemmelaget bur på loftet og gikk til anskaffelse av dansemus. Da dette ble oppdaget, fikk han klar beskjed om å levere de tilbake. Wenche oppdaget at det hadde han ikke gjort. Han hadde bare sluppet dem ut, og dansemusene pilte over føttene hennes da hun skulle ut med søpla.

Øyvind, Oles barndomskamerat, var også oppfinnsom, som 3-åringer bestemte de seg for at de ville bygge hytte. Materialer var ikke noe problem å få tak i. De rev bare bordene av plankegjerdet på lekeplassen i Nordtjønnåsen som var dekorert med malerier fra Vigebogutta. Det var ikke like populært hos alle, så de fikk ikke bygd noen hytte. Men pågangsmotet sto det ikke på!

En gang da de var ute og fikk fisk, var de opptatte av hvordan denne fisken kunne brukes. De prøvde å blåse den opp, men det virket ikke veldig godt. De obduserte den i stedet. De måtte finne ut hvordan den så ut inni – det var ikke bare de tekniske duppedittene som skulle sjekkes ut.

Ole Johnny hadde et veldig vinnende vesen, og han sjarmerte damene lett. Særlig de litt eldre damene smeltet som varmt smør, og han har en høy stjerne i mange damehjerter rundt omkring. Det henger sammen med omsorgsgenet hans. Hjelpsomhet var mellomnavnet, og allerede som guttunge kunne han komme hjem med en kompis som ikke hadde det så greit hjemme, og han kunne spørre om det ikke var greit at kompisen fikk være hos dem heller. Det forteller mye om en trygg og god oppvekst, en evne til å dele samt en evne til å se andres problemer og finne løsninger. Det står det stor respekt av.

Nylig ble han medlem av MC-klubben, Chasing Apex, og han skulle vært med dem på organisert MC-tur til Nederland på motor-GP siste helg. Dette hadde han gledet seg veldig til – den første organiserte MC-turen. På tung sykkel. Chasing Apex har mistet et verdifullt medlem, og de er med her i dag for å huske Ole Johnny sammen med dere alle.

Det er en fantastisk god person som er borte, og vi skal bruke litt tid på å dele noen minner om ham.

(Lysbilder)

Del 3: Avslutning

Det er lett å akseptere og hylle livets begynnelse. Det er ikke like lett å akseptere slutten. Det er spesielt vanskelig når den kommer så altfor tidlig, og så plutselig og uventet.

Det finnes ingen fasit på hvordan dere skal håndtere en sånn sorg. Det kan kjennes som om hjertet er midt inne i en orkan, eller stengt inne i et vakuum, eller fullstendig tomt. Kanskje kjenner dere at hjertet er et åpent sår. Alle disse følelsene kan komme på tur for noen, mens andre har én vedvarende sterk følelse. Dere må finne deres egen måte å håndtere det på.

Ved å rekke ut hender, si trøstende ord, grine sammen og le sammen – å huske Johnny med alt det gode han har vært for dere, kan dere hjelpe hverandre i den prosessen. La dere av og til overmanne og slipp orkanen løs, men ta også pustepauser, hent krefter, hent fram de tingene som bringer fram smilet og gleden.

Hold minnet om Johnny levende og sterkt. Han lever videre i hjertene deres.